

פורטפוליו

פרופ' מייקל הרטל

גיל: 49

תפקיד: מנכ"ל מכון ברוקדייל - מכון למחקר חברתי יישומי בישראל

צילום: רפי קוץ

"הזקנה היא הנושא הבוער ביותר היום"

"אמא קיפלה את הפירמה הגדולה שלה בוול סטריט, אבא סיים את הדוקטורט, ובגיל 35 הם עזבו הכול מאחור ועלינו לישראל"

דפנה: אשתי, החברה הכי טובה שלי. ערכית, מחבבת, תומכת, אמא מושלמת, חמה, סבלנית ומדרבנת להצלחה. בוגרת וינגייט, יש לה תואר שני בבריאות הציבור והיא ראש צוות בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. נפגשנו דרך מכרים משותפים כשהייתי קצין צעיר. יש לנו חמישה ילדים ואנחנו גרים בירושלים.

אזרחות: בזכות המערכת שאפשרה לי ללמוד תת-התמחות במנהל ציבורי ולהיחשף למערכות האזרחיות, היה לי קל יותר לצאת החוצה לפני כשנתיים. התלבטתי בין שירות ציבורי במשרד הבריאות לבין ללמוד באקדמיה, שזאת התשוקה שלי, או לעבור לתחום העסקי. כשהציעו לי לנהל את מכון ברוקדייל אפילו לא היה לי מושג במה מדובר.

מכון ברוקדייל: שותפות בין הג'וינט העולמי, פילנתרופים מצפון אמריקה וממשלת ישראל. אנחנו משמשים כאגף המודיעין החברתי של המדינה. המשימה שלנו היא לאסוף נתונים ולנתח אותם. אנחנו נמצאים במקום רגיש, כיוון שאנחנו חשופים לנתונים ממשלתיים. נחשבים לחלק מהמערכת, אבל עדיין צריכים להתריע. לשקול שיקולים כלכליים, אבל לא להיות לעומתיים.

אנחנו מגדירים בעיה, מעריכים את הצרכים, אוספים נתונים מהעולם ומהאקדמיה, מייצרים פיילוט, מעריכים ומשפרים אותו, ולצורך העניין מעסיקים 150 חוקרים, כלכלנים ואנשי איסוף נתונים ואנשי אינפוגרפיקה שעוזרים לנו להנגיש את המסרים. כדי שיישמו את ההמלצות שלנו, אנחנו נעזרים בתקשורת, רוכשים את אמון מקבלי ההחלטות ולא מפסיקים להעביר את המסרים שלנו בנושאי בריאות, ילדים, נוער בסיכון, בדואים וערבים. הזקנה היא הנושא הבוער ביותר היום, כיוון שמאז קום המדינה האוכלוסייה גדלה פי 5, ואוכלוסיית הקשישים פי 12.

פנאי: רץ פעמיים בשבוע, מנוי ל"ניו יורקר" ומתעניין באקטואליה אמריקאית וגלובלית, ורואה נטפליקס. את טיול השחרור, שדחיתי בינתיים, אעשה בשביל ישראל.

תפיסת עתיד: לתת מענה מהיר ליותר עובדות אמפיריות ועובדות יותר מורכבות, ולמקסם את היכולת לעזור לממשלה לראות את הבעיות ההוליסטיות בראייה אסטרטגית ולדחוף לעשייה פרקטית.

ליאת רון

אני: יציב, אוהב תכנון ומורכבות, משתדל למצוא את החיובי בכל דבר. בעל גישה הומוריסטית לחיים. חושש, אבל לא פוחד משום דבר.

משפחה: הצד של אמא היגר ארבעה דורות קודם מרוסיה ומפולין לאמריקה. הם התחילו בדרום ועברו לברוקלין. לסבא היה משרד לשמאות ביטוח וסבתא עזרה לו. הצד של אבא הגיע גם הוא ממזרח אירופה לניו יורק. סבא היה רופא ואשתו אחות המרפאה. ההורים הכירו בברוקלין. אמא הייתה עו"ד בעלת משרד עצמאי ואבא, איש אשכולות, ד"ר למתמטיקה, שעסק באסטרונומיה ובהיסטוריה של הקהילה היהודית סביב גירוש ספרד, ולימד באוניברסיטה.

ילדות: אנחנו שמונה ילדים ואני הבכור. חמישה נולדו בארצה"ב ושלושה בישראל. גדלתי בניו יורק והיא בשבילי הצבע, הקולות והשפה, ברודוויי, מוזיאונים, אירועי תרבות, והיא המקור לסובלנות שלי. למדתי ביסודי ובתיכון יהודי. למדתי כימיה, ביולוגיה ומתמטיקה לצד תלמוד ועברית.

ישראל: ההורים התחילו לדבר על עלייה כמה שנים לפני שהיא יצאה לפועל, והשכילו לשלוח אותי למחנות קיץ, כך שרכשתי שפה מדוברת. אמא קיפלה את הפירמה הגדולה שלה בוול סטריט, אבא סיים את הדוקטורט, ובגיל 35 הם עזבו הכול מאחור ועלינו לכאן ב'86. העלייה הייתה הרפתקה בשבילי ולהורים היה קשה. אבא טיפל בבית כדי לאפשר לאמא להצליח בשביל כולנו, ולבסוף היא הייתה אחראית על החווים הבינלאומיים של התעשייה האווירית. היא נפטרה מסרטן במוח בגיל 47, כשאחי הקטן היה בן שש. אני הייתי כבר מחוץ לבית, קצין בצבא.

קריירה: בילדות רציתי להיות שחקן בייסבול, עו"ד, ביולוג תת-ימי או אגרונום. ידעתי שאני רוצה להיות קצין כדי להשתלב בישראליות, וכששמעתי על העתודה, התקבלתי לרפואה והחלטתי ללמוד בבאר שבע. את הסטאז' עשיתי בשערי צדק, שירתי בכמה תפקידים במסגרת הצבא, ואחרי כמה שנים הציעו לי לעשות התמחות בבריאות הציבור. בסוף שנות ה-90 עשיתי את התפנית והבנתי שזו הקריירה שלי. נשארתי בצבא, ומוניתי לראש מדור אפידמיולוגיה, ראש ענף בריאות הצבא, האחראי על הרפואה המונעת, ראש ענף אקדמיה ומחקר בחר"פ, והאחראי על לימודים אקדמיים בסגל הרפואה ומכוני המחקר.